

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII
(Tămăduirea femeii gârbove)
SF. MARE MC. VARVARA; SF. CUV. IOAN
DAMASCHIN

Pericopa evanghelică din Duminica aceasta (Luca 13,10-17), ne relatează episodul vindecării unei femei gârbove de către Mântuitorul Hristos. Pe această femeie gârbovă la trup, pe care o legase diavolul vreme de 18 ani cu un duh de neputință, o găsește Hristos Domnul într-o zi de Sabat în Sinagogă și apreciind stăruința ei în răbdare și rugăciune, smerenia și credința ei vie, o ridică din neputință, o vindecă, o dezleagă din legăturile bolii, spre mustrarea învățaților Legii din Sinagogă.

Deși era bolnavă și neputincioasă, femeia din Sf. Evanghelie nu folosea gârbovirea de care suferea de atâta timp ca un pretext de a nu veni la Sinagogă și a nu se ruga la Dumnezeu. Smerenia și răbdarea cu care suporta încercarea bolii, ne arată că sufletul ei era drept, iar rugăciunea ei către Dumnezeu era stăruitoare. Ea nu cere Mântuitorului să o vindece, ci Hristos văzând-o și cunoscându-i toată povara vieții ei, o cheamă la Sine și punându-și mâinile peste ea a zis: „Femeie ești dezlegată de neputința ta”.

Îndată s-a vindecat, îndreptându-se din gârbovirea ce o ținea aplecată spre pământ și-L slăvea pe Dumnezeu, cu sufletul plin de recunoștință față de Vindecătorul – Hristos.

Întrucât minunea aceasta s-a petrecut într-o zi de Sabat, când, după rigorile Legii Vechi, nu trebuiau săvârșite astfel de vindecări, Mai-marele Sinagogii s-a arătat contrariat de cele întâmplate și plin de mânie, dezaprobă minunea săvârșită de Hristos și mustră pe cei care veneau să fie vindecați.

În loc să se bucure că Hristos a vindecat pe această femeie gârbovă, care suferea de mulți ani, a rămas înrobite și închis în rigorile Legii și ale literei, în formalismul gol de sens al învățătorului de Lege. Nu s-a putut ridica la o înțelegere superioară a minunii săvârșite ca act al iubirii milostive a Domnului față de femeia suferindă și nu a

Vindecarea femeii gârbove

HRISTOS NE RIDICĂ DIN GÂRBOVIREA PĂCATULUI

înțeles că Hristos a venit să elibereze pe om din păcat, să-l ridice din gârbovirea care apăsa greu asupra lui.

Hristos îl mustră, argumentând că, dacă Legea permite ca un animal de la iesle să fie dezlegat și adăpat în zi de Sabat, cu atât mai mult se cuvenea ca un om (femeia gârbovă), care era fiică a lui Avraam, să fie dezlegată și vindecată de neputință în zi de Sabat.

Evanghelia de azi ne arată că Mântuitorul Hristos nu a rămas nepăsător atunci când a întâlnit suferința omenescă sub diversele ei forme, ci a fost aproape de oamenii care sufereau și pe mulți i-a vindecat, atunci când aceștia veneau la El și arătau credință,

răbdare și smerenie. Dumnezeu lucrează cum dorește El, când dorește El și săvârșește minuni, chiar și atunci când omul nu mai așteaptă vindecare.

Totdeauna El lucrează spre mântuirea noastră și se arată plin de iubire milostivă. Se cuvine să facem și noi bine în jurul nostru, mai ales semenilor noștri aflați în încercări și necazuri, bolnavi și însingurați, căci facerea noastră de bine nu este oprită de vreo zi sau interzisă de vreo lege, oricând putem face binele, iar cei care se vor bucura de ajutorul nostru, vor da și ei slavă lui Dumnezeu, care din iubire a trimis pe Fiul Său în lume ca să mântuiască lumea. ❖

Părintele Eugen Moraru

Sinaxar

✠ Sf. Mare Muceniță Varvara, din cetatea Heliopolis, a trăit în vremea împăratului Maximian (286-305). Tatăl său, Dioscor, o ținea închisă într-un turn din pricina frumuseții trupesti. Varvara credea în Hristos, iar când a aflat păgânul său tată, a vrut s-o omoare. Fata a reușit să fugă în munți, scăpând în chip minunat, o stâncă deschizându-se pentru a trece. După multe căutări, Dioscor a găsit-o și a dat-o pe mâna chinurilor, fiindu-i și călău, omorând-o cu sabia sa. La scurt

timp, Dioscor a fost pedepsit de Dumnezeu, fiind ucis de un trăsnet.

✠ Sf. Cuv. Ioan Damaschin, dogmatist și iconograf. Era de neam luminat și credincios și a studiat știința elinească și adâncul Scripturii la dascălul Cosma Asincrit. După ce s-a călugărit, la sfatul Maicii Domnului, a alcătuit imne și cântări spre slava lui Hristos. Sf. Ioan Damaschinul are și multe scrieri, printre care „Dogmatica” și trilogia „Izvorul cunoștinței”. A plecat la Domnul la 104 ani, în anul 749. ❖

6 decembrie – hramul bisericii Șerban Vodă

SFÂNTUL IERARH NICOLAE, MARE FĂCĂTOR DE MINUNI

Puțini sfinți din calendar au supranumele de „Făcător de minuni”, deși toți sfinții fac minuni, dar care, uneori, nu sunt vizibile sau sesizabile de către cei mai mulți dintre noi. La prima vedere, doar Sfântul Spiridon și Sfântul Nicolae poartă acest supranume.

De la Moș Nicolae la Moș Crăciun

Știm cu toții, de la mic la mare, că el este „Moșul” care aduce daruri la copii, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, punându-le discret în ghetuțe sau bocanci. Uneori, pentru copii mai năzdrăvani, lasă drept avertisment o nuie lușă. Dar el este pentru toți sfântul blând și bun, care privește cu dragoste către toți din icoana sa. El este pentru noi bunicuțul iubitor, veșnic gata să ne ajute, să ne mângâie, să ne facă daruri. Nu cred că este un alt sfânt mai iubit și mai apropiat de mii și mii de oameni ca Sfântul Nicolae.

Viața Sfântului Nicolae

Datele despre el sunt puține, unele de origine mai târzie. Dar cu siguranță cultul Sfântului Nicolae a început imediat după moartea sa, căci încă din viață se arătase făcător de minuni. Se spune că pe la sfârșitul secolului al IV-lea în Constantinopol erau peste 20 de biserci închinare Sfântului Nicolae.

Se naște pe la anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona. În creșterea sa creștină a beneficiat, alături de educația părinților și de îndrumările unui unchi, Nicolae, episcop al locului, care va fi cel care îl va hirotoni preot. Vrednicia sa l-a făcut cunoscut tuturor. Curând va primi mitra de episcop în Mira Lichiei. Cunoscută îndeobște este participarea sa la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din 325, înfruntându-l atunci bărbătește pe ereticul Arie. Tradiția ne-a lăsat istorisirea potrivit căreia, epuizând argumentele verbale, blândul episcop Nicolae a fost nevoit să-i tragă și o palmă încăpățânatului Arie. Cu siguranță gestul îl va fi șocat pe îndărătnicul adversar al dreptei credințe, dar și asistența. Din păcate gestul nu l-a scos din convingerile sale eretice, Arie rămânând în rătăcirile lui în continuare.

Înainte cu mult de aceste evenimente, pe vremea persecutorilor împărați Dioclețian și Maximian, Sfântul Nicolae a luat atitudine fermă și împotriva cultelor păgâne, fapt pentru care a fost închis, fiind eliberat doar o dată cu venirea la tron a lui Constantin cel Mare. După o viață plină de vrednicii, a trecut în veșnicie la 6 decembrie 343, sfintele sale moaște petrecând o vreme la Mira, fiind apoi furate de occidentali, care le aduc în 1067

la Bari - Italia, unde sunt păstrate până astăzi. În anul 1967, printr-o înțelegere între Papa Paul al VI-lea și Patriarhul Atenagora, o parte din ele au fost readuse în Orient, la Constantinopol.

Episcopul cu suflet mare face daruri și minuni

Cronicile consemnează că încă de mic copil s-a învrednicit de darul facerii de minuni, de aceea el este recunoscut și ca „patron al copiilor”. Pe vremea când era episcop la Mira, a poruncit să se dărâme capîștea idolească a lui Artemis, zeita naturii și a vânătorii, iar aurul recuperat din dărâmături l-a transformat în ajutoare pentru copiii orfani. În vremea unei secete cumplite, cumpără cu mari eforturi grâu, împărțindu-l apoi la săracii înfomețați. Salvează onoarea unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza însă, pierzarea lor morală și sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor, câte o pungă de galbeni.

Moaștele Sfântului Nicolae se află și în București

Multe și mari minuni face Sfântul Nicolae. Chiar faptul că avem mâna dreaptă a Sfântului la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București este un fapt minunat. Și biserica noastră, ca și altele din București, s-a învrednicit să primească un fragment din moaștele ocrotitorului nostru, spre marea bucurie atât a slujitorilor altarului de aici, dar și a credincioșilor care vin adesea să se închine, să se roage, să-și împărtășească necazurile, și nu de puține ori, să-i citească un Acatist, fie pentru a-și exprima cererile, fie pentru a-i mulțumi. ❖

Pace

de Octavian Goga

*Luna-și picură argintul,
Tremurându-l pe fereastră;
Vede-atâta împăcare
Străjuind căsuța noastră.*

*Lângă pat, zâmbind, stă mama,
Adormindu-și copilașii,
Cămășuță cu mătasă
Le-a cusut mâna nănașii.*

*Numai moșul povestește,
Așezat pe fața vetrii –
Dumiriți de-o pildă veche,
Îl ascultă doi cumetri.*

*Dar auzi! Cățelul latră,
S-aud șopote-n ogradă
Și s-aude, subt opincă,
Scârțâitul de zăpadă.*

*S-a curmat de-odat' povestea
Și-i tăcere mută-n casă –
Osteniți dorm ochelarii
Pe ceaslovul de pe masă.*

*Licărind o raz-atinge
Geamul ușii de la tindă,
De trei glasuri legănată,
Se-nfiripă o colindă...*

*De sub țol ridică fruntea
Două fețe bucălaie...
Blând zâmbeste din icoană
Cuviosul Niculaie...*

„Lucașfăru”, Budapesta,
1 ianuarie 1905;
Din volumul „Poezii”, 1905

Praznicul Sfântului Apostol Andrei și Ziua Națională a României AU ADUNAT MULȚI CREDINCIOȘI ÎN BISERICA NOASTRĂ

Două sărbători una după alta: una a Bisericii, cealaltă a tuturor românilor, dar în care Biserica, prin slujitorii ei, a avut un mare rol în evenimentul de acum 98 de ani, Marea Unire. Importante pentru credincioși, sărbătorile au adus în biserică, la slujbe, mulți enoriași, ca într-o zi de duminică. Impresionante au fost predica părintelui Dinu Pompiliu și cuvântul domnului profesor Clement Gavrilă despre importanța celor două zile. Pentru cei care aveți acces la internet, vă invităm să le ascultați, căci ele sunt pline de informații valoroase, dar și de patriotism și dragoste de neam și Biserică. Gânduri frumoase, speranțe pentru viitor.

ANUNȚ IMPORTANT

Joi 8 decembrie 2016, ora 17.30, vom face vizita noastră de Sf. Nicolae copiilor de la Centrul „Sf. Margareta”.

Sperăm să-i bucurăm cu darurile noastre pe micii noștri prieteni, să le aducem un strop din căldura sărbătorilor din Postul Crăciunului și a Nașterii Domnului.

Este încă binevenit ajutorul dvs. financiar sau material, pe care îl puteți oferi adresându-vă dnei Ioana Rusu, coordonatoarea Sectorului Social (tel. 0721 258 471) sau la Pangarul bisericii.

Pentru cei ce doresc să fie alături de cei mici, să le vadă zâmbetul și mulțumirea, pot însoți delegația noastră ce va pleca cu ajutoarele strânse în data de 8 decembrie, ora 17.30, din curtea bisericii.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4 - 11 DECEMBRIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 5 decembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Marti 6 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni Utrenia, Sfânta Liturghie - Hram
Miercuri 7 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Sf. Mc. Filofteia de la Curtea de Arges, Sf. Ier. Ambrozie, episcopul Mediolanului (ale cărui moaște se află în biserica Șerban Vodă) Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 9 decembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfântul Maslu Sfânta Liturghie
Sâmbătă 10 decembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist, Moliftle Sf. Vasile, Repetiție Cântări Sfânta Liturghie; Parastas cu citirea sărindarelor Vecernie
Duminică 11 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII SI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Prof. Stuparu Germina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Română - clasele VII-VIII	Prof. Cioabă Cristina
Joi	14 ⁰⁰ -15 ³⁰	Limba română / Matem. clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
Duminică	13 ¹⁵ -15 ⁰⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

SFÂNTUL IERARH AMBROZIE AL MEDIOLANULUI

Îndrăzneț apărător al credinței celei drepte și păstor milostiv

Venerat deopotrivă în Occident și în Orient, este unul dintre marii Sfinți Părinți ai Bisericii „neîmpărțite și nedespărțite”. Urmând hotărârile Sinodului I Ecumenic de la Niceea, al căror energic apărător a fost, Sfântul Ambrozie s-a dovedit a fi un mare dascăl al hristologiei și al învățaturii trinitare. Doctrina marelui nostru arhiepiscop are în Hristos centrul său unificator, de la El primind splendoarea teologică și forța de atracție pentru viața spirituală.

Aurelius Ambrozie s-a născut pe la anul 339, la Trier, în Galia, într-o familie nobilă creștină. Tatăl său, Uranius Ambrozie, dintr-o familie probabil de origine greacă, deținea funcția de prefect al pretoriului, la prefectura Galiei, controlând administrația judiciară și civilă a jumătate din Europa. Mama sa, și ea dintr-o familie nobilă, Aurelia, deținea suprafețe întinse în Sicilia și în Africa de Nord. Pe acești părinți, Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: Satir (ajuns înalt funcționar de stat), Marcelina (care se va călugări) și Ambrozie.

După moartea timpurie a tatălui, mama, împreună cu cei trei copii ai săi, se mută la Roma, pentru a-și da copiii la înaltele școli romane. Ambrozie a făcut studii de retorică și de drept și s-a deprins cu buna grăire retoricească, fiind un orator puternic în cuvânt, care-i va apăra pe cei nedreptățiți la judecăți. În anul 370, împăratul Valentinian cel Mare, îl numește Guvernator al Provinciei Emiliiei și Liguriei, cu reședința la Mediolan, Milano de astăzi.

Ajunge episcop al al Mediolanului

După moartea episcopul Mediolanului, Auxențiu arianul, se creează o mare tulburare între dreptcredincioși și arieni, ce doreau fiecare un episcop de credința lor. Fiind înștiințat de aceasta, împăratul îl trimite pe Ambrozie să potolească tulburarea poporului. Intrând el în biserica din Mediolan, sfătuiește poporul să facă unire și pace. Atunci un prunc, care încă nu putea vorbi bine, deodată, a strigat din popor: „Ambrozie să ne fie episcop!”. Auzind aceasta, tot poporul care era în biserică a repetat cuvântul pruncului, deși Ambrozie nu era încă luminat cu sfântul botez, ci numai chemat, căci pe vremea aceea nimeni nu se boteza până ce nu ajungea la vârsta lui Hristos.

Deși fuge de această înaltă slujire, Ambrozie se supune poruncii împărătești și dorinței poporului: este botezat la 30 noiembrie 374, iar la 7 decembrie 374 este hirotonit episcop, de față fiind însuși împăratul.

Își însușește

o bună cultură teologică

Noul episcop s-a îngrijit mai întâi să-și însușească o bună cultură teologică, prin aprofundarea studiului Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, sub îndrumarea preotului Simplicianus. Curând devine un predicator remarcabil. După hirotonia întru episcop, își vinde întreaga avere, împărțind veniturile obținute săracilor. Dragostea lui față de cei săraci și necăjiți era atât de mare, încât la răscumpărarea unor captivi a poruncit să fie vândute anumite obiecte de cult, care nu erau indispensabile cultului, pentru a procura banii necesari.

Mare Părinte al perioadei de aur a patristicii

Sfântul Ambrozie a jucat un rol important în convertirea Fericitului Augustin, aducându-l de la maniheism la dreapta credință. Ascultător nelipsit al predicilor sale, Fericitul Augustin va scrie în „Confesiunile” sale că elocvența episcopului de Milano era cuceritoare și tonul „acestui apostol al prieteniei” era de neuitat.

Având o cultură clasică solidă, dar și una teologică de excepție, fiind cunoscător bun al scrierilor Părinților greci și latini, Sfântul Ambrozie a scris și el mult, într-un stil plăcut și armonios, chiar dacă n-a ajuns la profunzimea altor Sfinți Părinți. De la el ni s-au păstrat valoroase scrieri dogmatice, exegetice, morale și ascetice, dar și cuvântări, imne și 91 de epistole.

Bun păstor, puternic și înțelept în cuvânt

Episcopul Ambrozie a fost preocupat și de răspândirea monahismului în nordul Italiei, dar și de convertirea ultimelor rămășițe ale păgânismului din acest teritoriu, și aducerea la dreapta credință a arienilor.

În întreaga sa activitate, episcopul Ambrozie s-a luptat neîntreput pentru apărarea credinței, a păstoriților săi, a Bisericii în fața ereziilor, dar și în fața autorității civile. Sfântul Ambrozie va avea o influență deosebită asupra diverșilor împărați din 374 până în 397, înarmat cu o extraordinară diplomatie, și fiind un exemplul luminos de trăire creștină. Se știe că după ce Teodosie I va ucide mii de tesaloniceni, Episcopul Ambrozie îl va excomunica până când acesta se va pocăi.

Fapte și minuni încă din timpul vieții

El este cel care a descoperit, în chip minunat, moaștele sfinților mucenici: Protasie, Ghervasie, Vitalie, Agricolae, Nazarie și Chelsie. Se spune că un eretic, intrând în biserică, a văzut cum un înger îi șoptea la ureche Sfântului Ambrozie. Unui ucigaș, vrând să-l omoare cu sabia, i s-a uscat mâna, dar sfântul, fiind fără de răutate, i-a vindecat-o. Se mai spune că a înviat un tânăr pe care, mai înainte, îl tămăduise de un duh necurat și că înainte de a muri, capul lui era înconjurat de foc, iar fața îi era albă ca zăpada.

Sfântul Ambrozie și-a cunoscut mai înainte ziua sfârșitului său, zicându-le apropiaților săi: „Numai până la Paști voi fi cu voi!”, și așa a fost, căci și-a dat duhul pe când se lumina de ziua Sfințelor Paști la data de 4 aprilie 397.

Sfântul Ambrozie este ocrotitorul stuparilor, al albinelor, al topitorilor de ceară, al animalelor domestice, al școlărilor și studenților.

Părțile din moaștele Sfântului Ambrozie se găsesc în biserica Parohiei Apărătorii Patriei II din București, dar și în biserica Șerban Vodă. De aceea, se cuvine să-l cinstim cu evlavie și să fim la slujba din ziua praznicului: 7 decembrie. ❖